

Norðlýsinum

Kirkjuveggirnir standa heilir og væl hildnir. Høgrumegin sæst steinur bóndans

kirkjugarðurin. Og har standa eisini veggirnir eftir seinastu privatkirkjunni í landinum.

Dímunar Kirkja varð tikin niður av abba núverandi bóndans fyrri umleið 80 árum síðan.

Hon var tá í ringum standi og stóð at falla. Ætlanin var at byggja aftur. Men bóndin doyði av vanlukku, so tað varð av ongum.

Kirkjugarðurin á Dímun er væl laðaður og vardur móti kriaturum. Leiðini eru grasgrógvín, men siggjast væl. Ein einsamallur steinur stendur á garðinum, og er hann reistur bóndanum, Ole Jacob Jensen, sum fekk ein stein í høvdið, meðan hann greiddi ferðafólki frá niðri á helluni, vit júst eru komin um. Á steininum stendur, at hann doyði 1. juni 1924.

Hóast veggirnir av Dímunar Kirkju ikki í stódd og søgu kunnu

metast við Múrin í Kirkjubø, er tað við djúpari virðing, at farið verður inn í hendan lítla, burturgloymda halgidómin.

Og friðurin er sum til andakt. Veggirnir standa heilir og væl hildnir. Ein stari eigur í eini holu frammi í kóri. Ein mýrisnípa letur einastaðni uttanfyri. Uttan iva órógvæð av onkrum av teimum mongu fremmandafólkunum, sum eru á vitjan í dag.

Her kennir tú beinanvegin, at halgan er nær, og ikki er neyðugt við stórum katedralum at finna tann frið, mangur leitar eftir.

Í hesum døgum, nú tað tykist so alneyðugt at fara til Nepal og onnur fjarløgð stöð »at finna seg sjálvan«, sum ofta verður tikið til, kunnu ráðini vera at fara upp á Dímun. Har er nógv at finna, og treyðugt so, kann ein eisini finna seg sjálvan.

Men farast skal eisini heimaftur, og onkur stúrir fyrri túrinum niður aftur. Nú skal hyggjast niður á helluna alla tíðina.

Var í fylgi við eini sjúkrasystir úr Alborg og tveimum studentum úr London. Tey ferðaðust, sum var tað á Picadilly. Løtt á føti og ikki hefti fyrri.

Fyri okkum liggur litlibátur og bíðar fyrri helluni. Fólk verða flutt umborð, so hvørt, tey koma oman.

Og skjótt er, at øll eru komin umborð, og ferð verður sett á motorin.

Seglini duga ikki ein slíka silvitnisdag.

Ritupisan, sum dagar undan fuglinum í miðuni, gongur eini ótryggari framtíð á mæti, óttast Dímunarbóndin fyrri

er ógiligur hendan frágera góðveðursdagin her í Dímun.

Og uppgongdin er góð at ganga. Wirur er lagdur allan vegin, og har ringast hevur verið, eru stigar. Frá líkt.

Eggín nærkast alt meira, og seinastu fólkin á helluni minka burtur.

So endar wirurin knappliga. Men nú er eisini bara at fara upp um sjálva upsina. Bóndin og dóttirin standa nakað eystur frá og fylgja við, hvussu leikur fer.

Hendan koman upp á Dímun er sum hjá Jefta, tá hann plagdi at koma aftur. Tann fyrsti, sum fegin kemur at heilsa ferðamanninum vælkomnum, er ein blíður hundur.

Men bóndin er skjótur og ynskir

vælkomin. Eitt handatak, ein stutt samrøða, og so er at hyggja seg um á oynni.

Hesi líflu oynni, sum kortini í søgu okkara er rættiliga stór.

Híðani var tað ivaleyst, at Sigmundur sjálvur triði leyp á sjógv, tá hann svam til Sandvíkar. Og híðani var tað, at skipari okkara, Birgir Enni, sum tann fyrsti síðan tá, svam um Suðuroyarfjørð fyrri 27 árum síðani.

Og eftir túrin upp á oynna er eingin, sum undrast á, hvussu Annika í Dímun kláraði at halda oynna varda móti yvirvaldinum í árávís.

Garðurin stendur stutt niðan frá uppgongdini. Tvey samanbygd hús. Stutt vestur frá húsunum liggur

